Jet Set, 15.10.2026., str. 74, A3

Evidencijski broj / Article ID: 22111116
Vrsta novine / Frequency: Dvomjesečna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section:

Jet Set, 15.10.2026., str. 75, A3

Evidencijski broj / Article ID: 22111116
Vrsta novine / Frequency: Dvomjesečna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section:

"Bolje i korak unatrag nego stajati na mjestu"

tekst: ANTE PERIČIĆ
fotografije:TOMISLAV MARIĆ

Mladoj glumici ZKM-a Nikolini Prkačin Dubrovnik se tijekom posljednjih nekoliko godina počeo nametati gotovo kao ljetna radna adresa. Tamo je naš suradnik i razgovarao s njom...

Prije nekoliko godina, još za studija na Akademiji dramske umjetnosti, Nikolina Prkačin sudjelovala je u projektu „Oni dolaze" i govorila kako joj je važno raditi, razvijati se, prelaziti iz projekta u projekt. Kada sam je nedavno na žarkom kolovoškom suncu u dubrovačkoj Gradskoj kavani, u pauzama između proba na Dubrovačkim ljetnim igrama, pitao ima li osjećaj da je stigla onamo kamo je tada tek pokušavala doći, odgovor gotovo nehotice lijepo zatvara krug između naziva tog projekta i onoga što se u međuvremenu dogodilo.

- Pa da, imam osjećaj da sam došla, hajmo to tako reći. Imam neki kontinuitet rada, što mi je bila želja tada i zbog čega sam zahvalna i sretna. To bi značilo da zapravo idem iz predstave u predstavu i ne mogu se požaliti jer sam se odmah po završetku fakulteta zaposlila, i to u kazalištu u kojem sam se htjela zaposliti - reći će.

A to kazalište je Zagrebačko kazalište mladih, čija je stalna članica od 2025. godine, premda s teatrom u Teslinoj surađuje već godinama, igrajući među ostalim u „Mladeži bez boga", „Anđelu od leda", „Jeziku kopačke", Acidu / Kiselini", iako kada govori o ZKM-u, govori manje kroz repertoar, a više kroz ljude.

- Kad kažem da cijenim taj ansambl, prije svega mislim na to da je ljudima stalo i da su bezuvjetno za predstave. Miniranja nema. Ako ti radiš, tebe nitko, bez obzira na to što si nov, ne dira. Puste te da ideš svojim putem i budu ti podrška. A onda postoje divni ljudi poput Nataše Dangubić, Doris Šarić-Kukuljice... Ja sam mlada žena i nekad mi razgovor sa ženom koja je starija od mene, a bavi se istim poslom, jako znači. To su žene prepune podrške – govori.

ABIGAIL U „VJEŠTICAMA IZ SALEMA"

Pitanje položaja mladih glumica kod nje nema jednostavan odgovor jer sama, kaže, nije doživjela ni maltretiranje ni diskriminaciju zbog koje bi mogla pokazati prstom na konkretnu situaciju i reći: da sam muškarac, ovo se ne bi dogodilo.

Presscut d.o.o. -- Vlaška ulica 121, 10000 Zagreb, Croatia -- tel.: +385 1 4550 385, 4550 281, fax.: +385 1 4550 407 -- www.presscut.hr -- presscut@presscut.hr

Jet Set, 15.10.2026., str. 76, A3

Evidencijski broj / Article ID: 22111116
Vrsta novine / Frequency: Dvomjesečna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section:

- Da kucnem u drvo - dodaje, a da joj se dogodi, vjeruje da bi burno reagirala, iako odmah priznaje da nitko ne zna kako će reagirati dok se doista ne nađe u takvoj situaciji – veli.

Kada je riječ o ravnopravnosti, problem vidi u pukoj matematici.

- Ja se ne mogu žaliti, za mene uloga ima, ali postoji još more kolegica koje bi trebale biti u ansamblima i raditi. Kad pogledaš čisto matematički, odnosno statistički, kada otvoriš ansamble kazališta i vidiš da je unutra daleko veći broj mladih momaka nego mladih djevojaka, onda shvatiš: aha, ali oni opet svi nekako rade. Očito se slaže repertoar u kojem za njih ima posla. I prirodno je da se slaže jer su takve drame, takvi tekstovi. Da bi se napravio kakav-takav balans, trebalo bi veliku energiju i pažnju usmjeriti baš na to jer se ništa ne događa samo od sebe.

Odmah, pritom, ograđuje vlastitu poziciju: nema iskustva u vođenju kazališta niti ga želi imati, govori isključivo iz perspektive glumice. Za sebe kaže da je imala sreće i da joj se mnogo toga dobro posložilo, ali dio prostora za promjenu vidi u novim tekstovima te mladim dramskim autorima i autoricama kojima bi kazališta trebala dopustiti da se afirmiraju, pa i da dožive i uspjehe i neuspjehe, bez toga da ih se nakon prve stvari koja nije dobro prošla odmah otpiše.

Niz uloga koje su joj posljednjih godina dolazile povezuje svojevrsna buntovnost - žene koje se opiru, traže prostor ili se nađu usred društvene krize.

„Uvijek je nešto u tim mojim likovima buntovno na ovaj ili onaj način. Ne biram. Očito me takve uloge pronalaze“

DA, UVIJEK JE NEŠTO U TIM MOJIM LIKOVIMA BUNTOVNO NA OVAJ ILI ONAJ NAČIN. NE BIRAM. OČITO ME TAKVE ULOGE PRONALAZE - GOVORI MI, PA RAZGOVOR SKREĆEMO NA KOLOSIJEK NJEZINE POSLJEDNJE ULOGE U ZKM-U, ABIGAIL WILLIAMS IZ MILLEROVIH „VJEŠTICA IZ SALEMA“ KOJA JE VJEROJATNO NAJIZRAVNIJI PRIMJER SPOMENUTOG BUNTA.

ZKM-ova predstava Olivera Frljića izazivala je snažne reakcije, igrala se i uz policijsko osiguranje, ali Prkačin reakcije nije previše vezivala uz sebe. Predstava otvara teme koje publika i kritika mogu čitati vrlo različito; nju je prije svega zanimala Abigail, djevojka koju je pokušala izvući iz jednodimenzionalne pozicije manipulatorice i zlikovke.

- To je jedno mlado biće koje nikad nije dobilo priliku u životu. Kako možeš dobiti priliku u takvoj zajednici u kojoj nemaš roditelja, nemaš onu primarnu vrstu zaštite? Ona je siroče, primi je ujak koji ima i svoju kćer, ali njegova kći ne radi po tuđim kućama, Abigail radi. Već je tu vidljiva klasna razlika između nećakinje i kćeri. Onda dođe u Proctorovu kuću i mislim da smo mi u predstavi pokazali, tko je htio vidjeti mogao je vidjeti, da je on izmanipulira svojim pričama. Proctor je nezadovoljan u braku, malo više razmišlja od drugih ljudi tamo, govori joj o promjenama, zemlji, radu, i ona ostane zatravljena tim čovjekom.

Kad za aferu dozna Proctorova žena, Abigail je izbačena iz kuće, odnosno dobiva otkaz. Glas se proširi, više je nitko ne želi uzeti u službu, sjedi kod ujaka i shvaća da je društvo već donijelo presudu.

Od te jedne odbačene djevojke ona postaje neka vrsta osvetnice. Shvati: napravila sam nešto što po društvenim pravilima nije bilo dopušteno, a sad, ako se ne izvučem, jako ću nagrabusiti. I onda otkrije da u svemu tome postoji prilika da nešto dobije za sebe. Tu vidiš kako zlo vrlo lako može zavladati svima - kaže.

Jet Set, 15.10.2026., str. 77, A3

Evidencijski broj / Article ID: 22111116
Vrsta novine / Frequency: Dvomjesečna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section:

[redacted]

FRANICA U „RIBARSKIM SVADAMA"

Takav rad traži istraživanje, a istraživanje je riječ koja se često vraća kada Prkačin govori o glumi. U „Možeš biti sve što želiš", predstavi koju je s Lanom Menigom i redateljicom Ivanom Vuković gradila u KunstTeatru, nije bilo puno prostora za čekanje vlastitog izlaska na scenu. Nakon rada na dubrovačkim „Sjetnim ženama raguzejskim" njih dvije vratile su se u Zagreb i gotovo odmah ušle u probu nove predstave.

- Taj je proces, kako i priliči nezavisnoj sceni, bio gerilski. Dođemo na probu i pet, šest sati: hoćemo ovako, hoćemo onako, hajmo probati ovako, pa možda bismo mogle onako. Baš smo rudarile, rudarile, rudarile... Ne ide, ne ide, ne ide – pa ide, ide, ide. I onda deset dana prije premijere shvatimo da nešto jako pali – prisjeća se.

To „nešto" bilo je okretanje čitave predstave naglavačke: njih dvije postale su glumice koje su dobile zadatak igrati predstavu koja im se ne sviđa. Iz toga su nastali komični i *stand-up* elementi te prostor da izgovore mnoštvo vlastitih razmišljanja o tome kako dvije žene neposredno nakon fakulteta gledaju na feminizam, što im se pod tim pojmom nudi kao gotova ideja, što u tome podržavaju i gdje vide rupe.

Angažirano kazalište pritom joj nije postalo teret: o Borutu Šeparoviću govori s velikom naklonošću, rad s Oliverom Frljićem navodi među najboljim iskustvima, ali posljednjih godina sve više cijeni kada joj se dogodi nešto poput „Ribarskih svađa" na Dubrovačkim ljetnim igrama. U Goldonijevoj predstavi Krešimira Dolenčića igra Franicu, a predstava je nakon premijere 2025. ponovno bila i na programu ovogodišnjih Igara.

- To je nešto što ja vjerojatno nikad neću raditi u ZKM-u. Malo se prisjetiš zbog čega si uopće ušao u glumu. Nadam se da će me svi dobro razumjeti, ali stvarno mislim da nitko od nas, kad je bio mali i poželio biti glumac, nije to poželio zato da mijenja cijeli svijet. To sve dođe poslije, s odrastanjem i sazrijevanjem. Ti si htio biti Jim Carrey, htio si zasmijavati, to je nešto iskonsko u nama...

O tome, kaže, razgovara i s prijateljima glumcima. U vremenu u kojem postoji mnogo angažiranog teatra, sve im je zanimljivija pomisao na predstavu koja bi publici jednostavno dala veliku, dobro ispričanu priču.

NAPRAVITI PRIČU DANAS JE PUNK. NAPRAVITI „ROMEA I JULIJU", SHAKESPEAREA OD A DO Ž, BEZ JEDNE JEDINE SUVREMENE MISLI KOJU MORAŠ UPISATI I BEZ TOGA DA TI NACRTAM TKO SU DANAS CAPULETI, A TKO MONTECCHI. NE. EVO TI PRIČA KOJA VEĆ NUDI SVE TO. MISLIM DA NAM TOGA GLUMAČKI NEDOSTAJE - IZVRSNO ODIGRANA I IZVRSNO REŽIRANA PREDSTAVA S FOKUSOM NA GLUMU.

Kazalište je ranije u jednom razgovoru nazvala i svojevrsnom „glumačkom higijenom". Proces od mjesec i pol ili dva omogućuje da glumac unutar rada nešto otkrije o sebi i ulozi, dok kamera, objašnjava, nudi drugu vrstu istraživanja, mikroprostor u kojem vrlo malo može značiti jako puno.

Na filmu je ponekad dovoljno okrenuti glavu drukčije ili maknuti repliku; na pozornici se isti impuls mora prenijeti kroz veći prostor, a Nikolina materijal za likove skuplja posvuda.

- Kradem - otkriva mi smijući se, i to radi još od dramskih skupina prije Akademije.

- Nekad uzmeš samo pokret rukom ili neku istrzanost. Već jedan takav detalj promijeni ulogu jer izađeš iz vlastitog habitusa. Meni je lakše sjetiti se kako netko tko ima slične obrasce ponašanja nešto radi, nego sjediti doma i mozgati: e, ja ću ovdje šepati.

PODRŠKA IZNIMNO VAŽNA

Kad razgovor skrene prema glumcima kojima se vraća, s oduševljenjem govori o „Juliji" s Jane Fondom i Vanessom Redgrave, osobito o onoj sceni na berlinskom kolodvoru, zbog „eteričnosti i lakoće" Redgrave koja joj je ostala urezana iako sam film ne smatra najboljim.

„Kuma" je zato gledala „milijardu puta", vraća se Brandu u „Na dokovima New Yorka" i „Tramvaju zvanom čežnja", trenucima glumačkih proboja kojima se, kaže, ne može prestati čuditi. A kad joj ponudim lakše pitanje – najbolju predstavu koju je gledala prošle kazališne sezone – ona ga odmah zamijeni težim: može li reći najbolju koju je gledala u životu?

- „Zašto biste dali svoj život" - predstava Harisa Pašovića koju sam prije Akademije gledala kao gostovanje u Jugoslovenskom dramskom pozorištu u Beogradu. Radili su je studenti iz nekoliko gradova, a kroz nju se, od davnih civilizacijskih trenutaka do suvremenosti, pitalo zbog čega su ljudi spremni dati život. To je najveća predstava koja mi je ostala u pamćenju - tvrdi

Jet Set, 15.10.2026., str. 78, A3

Evidencijski broj / Article ID: 22111116
Vrsta novine / Frequency: Dvomjesečna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section:

Prema potrebi da glumac javno ima spreman stav o gotovo svakoj društvenoj temi naša je sugovornica mnogo opreznija. Ne osjeća da netko nešto posebno očekuje od nje, ali joj se zna dogoditi da na pitanje reagira jednostavno: zašto sam ja referentna točka za to?

- Mogu dati svoje mišljenje, ali jako se često osjećam kao da nisam kompetentna davati stavove o nekim stvarima u koje se ne razumijem dovoljno. Naravno da imam svoje mišljenje i da ću sa svojim prijateljima podijeliti puno više nego što bih rekla nekom novinaru, ali za sve to treba vremena, nekog obrazovanja. Ne nužno fakultetskog, nego životnog.

Podsjećam je kako je prije nekoliko godina izjavila i da njezina generacija previše kalkulira.

- To je fakat istina. Mi jako puno kalkuliramo. Ako napravim ovo, onda to znači ovo, a onda ovo znači ono. Kad razgovaram sa svojim roditeljima ili starijim ljudima općenito, shvatim da su oni donosili neke odluke, upuštali se u odnose, prijateljstva i životne smjerove puno opuštenije, dok se danas netko već u srednjoj školi trese jer ne zna što će biti s njime u životu. Imam osjećaj da je njihov život više tekao. Na kraju će i naš biti takav, stvari će se dogoditi htjeli mi to ili ne, ali bilo bi dobro kada ne bismo toliko užasno puno *overthinkali* – kaže.

U seriji „Sram“ igra Sonju, a hrvatska adaptacija norveškog formata do ljeta 2026. prešla je 300 milijuna pregleda na digitalnim platformama

U tom joj smislu smeta i isključivost koja traži da se čovjek u društvu svaki put smjesti na neku od ponuđenih strana.

- Moraš biti ili ovo ili ono... Nije sve crno-bijelo. Zašto bih ja morala biti na ovoj strani, a nekad na onoj? Možda se ne slažem ni s jednim ni s drugim, i to je onda isto u redu.

Dvadeset i osam joj je godina i uz ime joj često stoje atributi „mlada glumica“, „mlada nada“, mlada zvijezda“. Iako ne zna kad se taj pridjev službeno gubi, a niti je zapravo to pretjerano zanima; svaka životna faza, dodaje, donosi nešto svoje.

Jedinu projekciju prema pedesetoj izgovara kroz ljude koje danas susreće u kazalištu: voljela bi, naime, jednog dana biti dobra prema mlađima, „vratiti nešto“ od podrške koju sada sama dobiva jer joj je podrška iznimno važna, a posebno joj je značila u najranijoj dobi.

Kao djevojčica bila je poprilično šutljiva i sramežljiva, ali čim bi se pojavila mogućnost izvedbe, nešto bi u Nikolini prokljućalo.

- Kad bi mi netko, tipa na satu hrvatskog jezika, rekao da trebam odglumiti lektiru ili prezentirati nešto s dramske, pojavila bi se u meni hrabrost koja bi nadmašila tu prvotnu sramežljivost.

Velik dio djetinjstva čuvala ju je baka.

- Svatko tko je imao dobru baku, zna što to znači. To je neprocjenjivo iskustvo. Moja je obitelj radnička, jedna apsolutno prosječna obitelj bez puno veze s umjetnošću, ali sam uvijek osjećala da sam svojim roditeljima centar svijeta, zajedno sa sestrom – reći će.

„EJ, TI SI SONJA“

Roditelji dolaze na premijere, ali savjete ne daju, sretni su i ponosni, posebno kada im netko na ulici priđe i pohvali neku njenu ulogu.

Govoreći o publici, najzanimljivije joj je to što je dio publike koja je danas prepoznaje mnogo mlađi od nje. U seriji „Sram“ igra Sonju, a hrvatska adaptacija norveškog formata do ljeta 2026. prešla je 300 milijuna pregleda na digitalnim platformama.

PO DUBROVNIKU SU MI OVOGA LJETA ČESTO PRILAZILI: EJ, TI SI SONJA! I JA SE ZAČUDIM SVAKI PUT JER MOJE GODIŠTE TU SERIJU NE PRATI TOLIKO, ZA RAZLIKU OD OGROMNE POPULACIJE TINEJDŽERA. ONDA VIDIŠ TE FAN PROFILE NA TIKTOKU, KLINCE KOJI RADE VIDEO POSVETE, EDITIRAJU, NEKI FINCI GLEDAJU HRVATSKU SERIJU JER ZNAJU FRANŠIZU... LUDO JE TO SVE, NA POZITIVAN NAČIN, JASNO...

Dubrovnik joj se tijekom posljednjih nekoliko godina počeo nametati gotovo kao ljetna radna adresa. U sedam navečer brod za Lokrum zna biti gotovo prazan. Nikolina Prkačin ode njime na probu, katkad sama, katkad s nekim od kolega, i već sam prelazak iz Grada na otok mijenja ritam dana: turista više nema, ostanu more i borovi, ona znamenita lokrumska zvučna kulisa protiv koje se, kada igraš na otvorenom, ne možeš ponašati kao da ne postoji.

- Dođeš tamo i već nema nikoga, „opereš“ se od silnog broja turista, u nekoj si samoći i usitinu osjetiš čaroliju otoka. Vrijeme

Jet Set, 15.10.2026., str. 80, A3

Evidencijski broj / Article ID: 22111116
Vrsta novine / Frequency: Dvomjesečna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section:

drukčije teče. More navečer zna biti divlje, valovi krenu, borovi šume, paunovi se oglase i bez mikrofona mi glumci bismo vrlo brzo izgubili bitku s otokom.

No upravo iz toga, nastavlja, nastane neka vrsta naturalizma koji se u zatvorenoj kazališnoj zgradi ne može proizvesti...

Ibsenova „Žena s mora" bila je posljednja dramska premijera 77. Dubrovačkih ljetnih igara, u režiji Ivana Plazibata. Nina Violić igra Ellidu, Franjo Dijak doktora Wangela, a ona - Bolette, mladu ženu u ranim dvadesetima koja je završila srednju školu, nije upisala fakultet, ne radi i ostala je na otoku. Majka joj je umrla prije pet godina, otac je zaokupljen novom ženom, mlađa sestra još je u školi i za nju „ima vremena", dok je njena Bolette ta koja je zapela.

JEDNOM SAM ČULA DOBAR IZRAZ: BOLJE JE I UNATRAG NEGO STAJATI NA MJESTU. NEKAD JE BOLJE OTIĆI I UNATRAG NEGO BITI MIRNA VODA KOJA STOJI. A TAKO NEKAKO FUNKCIONIRA BOLETTE. ONA STAGNIRA. KAD DOĐE ARNHOLM, U NJEMU VIDI PRILIKU DA S NEKIM PORAZGOVARA O SVOJOJ BUDUĆNOSTI - GOVORI NIKOLINA TE IZ TREĆEG LICA GLATKO PRELAZI U PRVO.

- Otkako mi je mama umrla nekako sam preuzela tu majčinu ulogu u obitelji, tata i njegova nova žena mogu pet dana biti na vodi i zraku jer su u svojim pričama, a mi, sestre, ostajemo zanemarene. Vlada tu neka slika u kojoj kao da je sve u redu, a zapravo ništa nije u redu - veli.

Sloboda se za Bolette ne događa u velikom govoru o slobodi, događa se kada napokon donese odluku da nešto učini sa sobom. Ta je odluka, po Nikolininom čitanju, vjerojatno previše radikalna, ali to joj je i logično: čovjek koji predugo stoji na mjestu teško odjednom napravi odmjeren, školski korak.

- Pa zar se nismo svi nagledali takvih primjera u životu? Idem pomagati izbjeglicama u Grčku, umjesto da upišem fakultet. Jedna normalna stepenica, jedna normalna odluka u životu. Zvuči paradoksalno, ali mnogi od nas na takvu se odluku teško odluče, već zabrazde u nešto treće što im onda život odvuče u posve drugom smjeru.

POHVALA GOSPODINA ĐURE

Možda je upravo u toj točki teško ne primijetiti razliku između Bolette i moje sugovornice koja je igra. Prije „Žene s mora" Dubrovnik je za nju bio mjesto „Sjetnih žena raguzejskih" Dore Ruždjak Podolski, potom „Ribarskih svađa", pa se nekoliko posljednjih ljeta vraća gotovo kao na sezonsko radno mjesto. Onaj tko u srpnju ili kolovozu vidi glumca na Igrama lako pomisli da je dobio elegantnu kombinaciju posla i godišnjeg, no Nikolina brzo razbija tu sliku.

- Svakako nije riječ o odmoru jer slobodnih dana nema. Ne možeš u pola dana otići na plažu i pustiti da te sunce lupi u glavu jer ćeš navečer biti ocijeđena krpa i nećeš biti spreman za predstavu. Uglavnom skupljam energiju doma, odem nešto pojesti, družim se s ekipom... - govori

U „Ribarskim svađama" najveći je strah imala od dubrovačkog govora. Jezični savjetnik na predstavi bio je Maro Martinović, a Nikolini je pomoglo i to što joj, zahvaljujući obiteljskim korijenima i ranijem radu na dijalektima, taj govor ipak nije potpuno stran. Najdraža potvrda, ipak, nije stigla od novinske kritike.

- Jednu mi je jako lijepu poruku poslao gospodin Đuro, vozač Ljetnih Igara. Nakon generalke, pohvalio je i moju glumu i dubrovački govor i to mi je baš puno značilo!

Protiv vremena se, priznaje, teško bori; ono prolazi sve brže i brže, osobito kad se ide iz predstave u predstavu. Svake si godine zada knjige koje će pročitati, seminar na koji će otići, nešto što želi istražiti, da bi počela sezona i planovi iščeznu.

Veseli se jeseni i razdoblju bez takvog ritma: želi čitati, negdje otputovati i istražiti druge dijelove života. U trenutku našeg razgovora na redu joj je, između naslova što mi ih nabraja, i autobiografija Piera Paola Pasolinija.

Na pitanje zašto knjige kupuje, a ne posuđuje, zaključuje sasvim nepatvoreno:

- Imam zabranu ulaska u knjižnicu otkad sam nabila jedan poveći dug. Naravno, platila sam ga, ali mama mi je rekla da u knjižnicu više ne smijem ući – kaže smijući se na kraju našeg susreta. /w/